

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 31 stycznia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo –Hiszpania) – postępowanie karne przeciwko Lluísowi Puigowi Gordiemu i in.

(Sprawa C-158/21, Puig Gordi i in.) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Przesłanki wykonania – Właściwość wydającego nakaz organu sądowego – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy – Możliwość wydania nowego europejskiego nakazu aresztowania dotyczącego tej samej osoby]

(2023/C 94/02)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Lluís Puig Gordi, Carles Puigdemont Casamajó, Antoni Comín Oliveres, Clara Ponsatí Obiols, Meritxell Serret Aleu, Marta Rovira Vergés, Anna Gabriel Sabaté

Przy udziale: Ministerio Fiscal, Abogacía del Estado, Partido político VOX

Sentencja

1) Decyzję ramową Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienioną decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

wykonujący nakaz organ sądowy nie jest uprawniony do odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania w oparciu o podstawę odmowy wykonania wynikającą nie z decyzji ramowej 2002/584 ze zmianami, lecz jedynie z prawa państwa członkowskiego wykonującego nakaz. Natomiast wspomniany organ sądowy może stosować przepis krajowy przewidujący, że odmawia się wykonania europejskiego nakazu aresztowania, jeżeli wykonanie to prowadziłoby do naruszenia prawa podstawowego ustanowionego w prawie Unii, pod warunkiem że zakres tego przepisu nie wykracza poza zakres art. 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584 ze zmianami zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

2) Artykuł 1 ust. 1 i 2 oraz art. 6 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299,

należy interpretować w ten sposób, że:

wykonujący nakaz organ sądowy nie może sprawdzać, czy europejski nakaz aresztowania został wydany przez organ sądowy właściwy w tym celu, i odmówić wykonania tego europejskiego nakazu aresztowania, jeżeli uzna, że tak nie jest.

- 3) Artykuł 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

wykonujący nakaz organ sądowy, który powinien podjąć decyzję w przedmiocie przekazania osoby wskazanej w europejskim nakazie aresztowania, nie może odmówić wykonania tego nakazu na tej podstawie, że w następstwie przekazania tej osoby do państwa członkowskiego wydającego nakaz będzie ona narażona na ryzyko osądzenia przez sąd nieposiadający właściwości w tym zakresie, chyba że:

- po pierwsze, ów organ sądowy posiada obiektywne, wiarygodne, dokładne i należyście zaktualizowane informacje świadczące o istnieniu systemowych lub ogólnych nieprawidłowości w funkcjonowaniu systemu sądownictwa wydającego nakaz państwa członkowskiego lub nieprawidłowości wpływających na ochronę sądową obiektywnie możliwej do zidentyfikowania grupy osób, do której należy zainteresowany, w kontekście wymogu sądu ustanowionego na mocy ustawy, które to nieprawidłowości oznaczają, że zainteresowane jednostki są generalnie pozbawione w tym państwie członkowskim skutecznego środka prawnego umożliwiającego kontrolę właściwości sądu karnego, który ma orzekać w ich sprawie, oraz
- po drugie, wspomniany organ sądowy stwierdzi, że w szczególnych okolicznościach danej sprawy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, by uznać – biorąc pod uwagę w szczególności przedstawione przez osobę wskazaną w tym europejskim nakazie aresztowania informacje dotyczące jej sytuacji osobistej, charakteru przestępstwa, w odniesieniu do którego toczy się wobec niej postępowanie karne, kontekstu faktycznego, w który wpisuje się ten europejski nakaz aresztowania, lub każdej innej istotnej okoliczności – że sąd, który prawdopodobnie będzie orzekał w postępowaniu prowadzonym przeciwko tej osobie w państwie członkowskim wydającym nakaz, w sposób oczywisty nie ma właściwości w tym zakresie.

Okoliczność, że zainteresowana osoba mogła powołać się przed sądami wydającego nakaz państwa członkowskiego na swoje prawa podstawowe w celu zakwestionowania właściwości wydającego nakaz organu sądowego oraz dotyczącego jej europejskiego nakazu aresztowania, nie ma w tym względzie decydującego znaczenia.

- 4) Artykuł 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji, w której osoba wskazana w europejskim nakazie aresztowania podnosi, iż w następstwie przekazania jej do wydającego nakaz państwa członkowskiego będzie narażona na ryzyko osądzenia przez sąd nieposiadający właściwości w tym zakresie, istnienie sprawozdania Grupy Roboczej ds. Arbitralnych Zatrzymań nie dotyczącego bezpośrednio sytuacji tej osoby nie może samo w sobie uzasadniać odmowy wykonania tego europejskiego nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy, lecz takie sprawozdanie, pośród innych informacji, może natomiast zostać uwzględnione przez ten organ sądowy, w celu dokonania oceny istnienia systemowych lub ogólnych nieprawidłowości w funkcjonowaniu systemu sądownictwa tego państwa członkowskiego lub nieprawidłowości mających wpływ na ochronę sądową obiektywnie możliwej do zidentyfikowania grupy osób, do której należy ta osoba.

- 5) Artykuł 15 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy odmówił, bez zwrócenia się do wydającego nakaz organu sądowego o informacje uzupełniające, wykonania europejskiego nakazu aresztowania na tej podstawie, że osoba wskazana w tym nakazie może w następstwie przekazania jej do wydającego nakaz państwa członkowskiego zostać osądzona przez sąd nieposiadający właściwości w tym zakresie.

- 6) Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi ona na przeszkodzie wydaniu kilku kolejnych europejskich nakazów aresztowania przeciwko osobie, której dotyczy nakaz, w celu uzyskania jej przekazania przez państwo członkowskie po odmowie wykonania przez to państwo członkowskie pierwszego europejskiego nakazu aresztowania dotyczącego tej osoby, o ile wykonanie nowego europejskiego nakazu aresztowania nie prowadziłoby do naruszenia art. 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584 ze zmianami, a wydanie tego nowego europejskiego nakazu aresztowania ma charakter proporcjonalny.

(¹) Dz.U. C 217 z 7.6.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 stycznia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko V.S.

[Sprawa C-205/21 (¹), Ministerstvo na vatreshnite raboti (Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych przez policję)]

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) – c) – Zasady dotyczące przetwarzania danych osobowych – Ograniczenie celów – Minimalizacja danych – Artykuł 6 lit. a) – Wyraźne rozróżnienie danych osobowych osób poszczególnych kategorii – Artykuł 8 – Zgodność przetwarzania z prawem – Artykuł 10 – Transpozycja – Przetwarzanie danych biometrycznych i danych genetycznych – Pojęcie „przetwarzania dozwolonego prawem państwa członkowskiego” – Pojęcie „bezwzględnej niezbędności” – Uprawnienia dyskrecjonalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8, 47, 48 i 52 – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Domniemanie niewinności – Ograniczenie – Umysłne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego – Osoby, którym przedstawiono zarzuty – Zbieranie danych fotograficznych i daktyloskopijnych dla potrzeb ich rejestracji i pobrania próbki biologicznej w celu określenia wzoru profilu DNA – Procedura przymusowego zbierania danych – Systematyczny charakter zbierania danych]

(2023/C 94/03)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

V.S.

Przy udziale: Ministerstvo na vatreshnite raboti, Glavna direktsia za borba s organiziranata prestapnost

Sentencja

- 1) Artykuł 10 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW, rozpatrywany w świetle art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

przetwarzanie danych biometrycznych i genetycznych przez organy policji dla celów prowadzenia czynności dochodzenia, walki z przestępczością i utrzymania porządku publicznego jest dozwolone prawem państwa członkowskiego w rozumieniu art. 10 lit. a) tej dyrektywy, gdy prawo tego państwa członkowskiego zawiera wystarczająco jasną i precyzyjną podstawę prawną dla zezwolenia na wspomniane przetwarzanie. Okoliczność, że krajowy akt ustawodawczy zawierający taką podstawę prawną odnosi się, poza tym, do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych), a nie do dyrektywy 2016/680, nie może, sama w sobie, podważyć istnienia takiego zezwolenia, pod warunkiem że z wykładni wszystkich mających zastosowanie przepisów prawa krajowego wynika w sposób wystarczająco jasny, precyzyjny i jednoznaczny, że rozpatrywane przetwarzanie danych biometrycznych i genetycznych jest objęte zakresem stosowania tej dyrektywy, a nie tego rozporządzenia.